

Vergaderjaar 2008–2009 A

31 969 (R 1881)

Verdrag van Singapore inzake het merkenrecht (met Reglement en bijlagen); Singapore, 27 maart 2006

Nr. 1

BRIEF VAN DE MINISTER VAN BUITENLANDSE ZAKEN

Aan de Voorzitters van de Eerste en van de Tweede Kamer der Staten-Generaal

Den Haag, 27 mei 2009

Ter griffie van de Eerste en van de Tweede Kamer der Staten-Generaal ontvangen op 5 juni 2009.

De wens dat het verdrag aan de uitdrukkelijke goedkeuring van de Staten-Generaal wordt onderworpen kan door of namens een van de Kamers of door ten minste vijftien leden van de Eerste Kamer dan wel dertig leden van de Tweede Kamer of door de Gevolmachtigde Ministers van de Nederlandse Antillen onderscheidenlijk van Aruba te kennen worden gegeven uiterlijk op 5 juli 2009.

Overeenkomstig het bepaalde in artikel 2, eerste en tweede lid, en artikel 5, eerste en tweede lid, van de Rijkswet goedkeuring en bekendmaking verdragen, de Raad van State van het Koninkrijk gehoord, heb ik de eer u hierbij ter stilzwijgende goedkeuring over te leggen het op 27 maart 2006 te Singapore tot stand gekomen Verdrag van Singapore inzake het merkenrecht (met reglement en bijlagen) (Trb. 2007, 23).

Een toelichtende nota bij dit verdrag treft u eveneens hierbij aan.

De goedkeuring wordt voor het gehele Koninkrijk gevraagd.

Aan de Gouverneurs van de Nederlandse Antillen en van Aruba is verzocht hogergenoemde stukken op 5 juni 2009 over te leggen aan de Staten van de Nederlandse Antillen en de Staten van Aruba.

De Gevolmachtigde Ministers van de Nederlandse Antillen en van Aruba zijn van deze overlegging in kennis gesteld.

De minister van Buitenlandse Zaken,
M. J. M. Verhagen

TOELICHTENDE NOTA

1. Inleiding

Het advies van de Raad van State van het Koninkrijk wordt niet openbaar gemaakt, omdat het zonder meer instemmend luidt (artikel 25a, vierde lid jo vijfde lid, onder b, van de Wet op de Raad van State)

Op 27 maart 2006 is te Singapore in het kader van de Wereldorganisatie voor de Intellectuele Eigendom (World Intellectual Property Organization; hierna: WIPO) het Verdrag van Singapore inzake het merkenrecht (*Trb.* 2007, 23; hierna: het Verdrag), met bijbehorend Reglement en Aanvullende Resolutie bij het Verdrag tot stand gekomen.

Het Koninkrijk is partij bij het op 27 oktober 1994 te Genève tot stand gekomen Verdrag inzake het merkenrecht (*Trb.* 1995, 255; Kamerstukken II 1995/96, 24 759 (R 1573) nr. 1; hierna: het Verdrag van 1994). Met dat verdrag was beoogd te komen tot uniformering en vereenvoudiging van de formele vereisten die nationale of regionale bureaus in het verkeer met de merkenbureaus van de verdragsluitende partijen kunnen stellen aan aanvragers en houders van een merkenrecht.

Met het onderhavige verdrag wordt het Verdrag van 1994 geactualiseerd, uitgebreid en vereenvoudigd. Daarmee wordt in belangrijke mate tegemoet gekomen aan de wens van het internationaal werkende bedrijfsleven om de voorwaarden te harmoniseren waaronder een merkregistratie verkregen kan worden. Immers, verscheidenheid in de formele vereisten die landen stellen aan merkregistratie betekent voor internationaal opererende ondernemingen die er belang bij hebben hun merk ook op internationaal niveau te beschermen een aanmerkelijke belasting aan moeite en kosten.

2. Achtergrond van de wijzigingen ten opzichte van het Verdrag van 1994

De noodzaak om het verdrag van 1994 te herzien diende zich al spoedig na de totstandkoming daarvan aan.

Een belangrijke reden hiertoe was gelegen in de snelle opmars van het gebruik van elektronisch berichtenverkeer (electronic mail of «e-mail») en van communicatie via het internet. Het Verdrag van 1994 voorzag niet daarin en ging nog uit van communicatie op papier. Andere aspecten, die al snel aandacht vergden, omvatten onder meer de verschillende soorten merken. Het Verdrag van 1994 had uitsluitend betrekking op zichtbare tekens, waarbij geen ruimte bestond voor bescherming van niet-zichtbare tekens, zoals geluidsmerken.

Ook procedurele problemen dienden ondervangen te worden: het Verdrag van 1994 was opgezet in een structuur van twee lagen, waarbij de procedurele bijzonderheden waren neergelegd in de Regels van het Reglement. Oorspronkelijk was ervan uitgegaan dat deze uitvoeringsregels gewijzigd konden worden bij besluit door de Algemene Vergadering van de verdragslanden. Echter, het Verdrag van 1994 werd uiteindelijk aangenomen zonder een voorziening voor een algemene vergadering. Dat betekende dat de uitvoeringsregels niet gewijzigd konden worden dan tijdens een diplomatieke conferentie; een veel te zwaar instrument. Evenmin was voorzien in procedures voor het vastleggen van merklicenties en in redresmaatregelen wanneer merkhouders termijnen niet gehaald hadden.

In het (herziene) Programma en Budget van de WIPO voor 2002–2003 werd dan ook vastgelegd dat het Permanente Comité inzake Merken, Modellen en Geografische Aanduidingen vier vergaderingen zou beleggen teneinde een aantal lopende kwesties te bezien, waaronder een aanpassing van het Verdrag van 1994, waarbij onder meer het oprichten van een Algemene Vergadering en het opnemen van bepalingen inzake het elektronisch indienen zouden worden bekeken en waarbij de Gezamenlijke Aanbeveling over merklicenties zou worden geïncorporeerd.

Tenslotte diende ook de voorbereiding van een Diplomatieke Conferentie ter herziening van het Verdrag van 1994 ter hand te worden genomen. De voornoemde Gemeenschappelijke Aanbeveling was aangenomen tijdens een gezamenlijke zitting van de Algemene Vergaderingen van de WIPO en de Unie van Parijs voor de bescherming van industriële eigendom, belegd en marge van de vergaderingen van de lidstaten van de WIPO van 25 september tot 3 oktober 2000. Daarbij stond toen al voor ogen om deze gezamenlijke aanbeveling bij gelegenheid ook verdragsrechtelijk vast te leggen op een Diplomatieke Conferentie. De uitkomsten van de besprekingen in het hierboven genoemde Permanente Comité vormden de basis voor de Diplomatieke Conferentie die van 13 tot 31 maart 2006 te Singapore werd gehouden en waar het verdrag tot stand kwam.

3. Hoofdelementen van het Verdrag

a. Algemeen

Een belangrijk uitgangspunt van het Verdrag is, evenals bij het Verdrag van 1994, dat ten algemene niet wordt voorgeschreven welke formaliteiten nationale en regionale bureaus *dienen* te hanteren ten aanzien van aanvragers en houders van merkregistraties, maar dat het ten algemene gaat om de formaliteiten die deze bureaus *maximaal mogen* verlangen. Zij kunnen dus ook volstaan met een lichter regime.

Een voorbeeld van een uitzondering op dit uitgangspunt is bijvoorbeeld de in artikel 12 neergelegde verplichting voor Verdragsluitende Partijen om een verzoek tot correctie van een fout in de aanvraag of in een ander aan het bureau toegezonden verzoekschrift te aanvaarden. Wel kunnen dan enkele in artikel 12 aangegeven voorwaarden aan het verzoekschrift worden gesteld.

Het Verdrag treedt niet in de plaats van het Verdrag van 1994; het komt er naast. De verwachting is evenwel dat de meeste landen die partij zijn bij het Verdrag van 1994 ook tot het onderhavige Verdrag zullen toetreden en dat het Verdrag van 1994 langzaam maar zeker in onbruik zal geraken. Het Verdrag treedt blijkens artikel 28, tweede lid, in werking drie maanden nadat tien Staten of daarvoor in aanmerking komende Intergouvernementele Organisaties hun akte van bekrachtiging of toetreding neergelegd hebben. Deze situatie is thans nog niet bereikt.

b. Algemene Vergadering van de verdragslanden

Het Verdrag voorziet in de oprichting van een Algemene Vergadering van de verdragslanden. Deze is bevoegd om de bepalingen van de in het Reglement neergelegde Regels aan te passen. Hierdoor kan erin voorzien worden dat de uitvoeringsregels gelijke pas houden met technische ontwikkelingen. Deze kunnen namelijk van belang zijn voor het administratieve proces. Te denken valt aan de wijze waarop een merk in de aanvraag moet worden weergegeven, of aan de elektronische identificatiesystemen die in het verkeer met een bureau moeten worden gebruikt.

c. Soorten merken

Het Verdrag heeft betrekking op alle tekens die in een bepaalde verdragsstaat als merk geregistreerd kunnen worden, maar zonder ook alle verdragsstaten te verplichten specifieke soorten merken te registreren. Hiermee erkent het Verdrag dat merken niet langer beperkt zijn tot twee-dimensionale aanduidingen op producten. De in het Reglement neergelegde Regels vermelden expliciet (zie Regel 3) nieuwe soorten merken, zoals merken bestaande uit hologrammen, bewegende mecha-

nismen, kleuren en merken die uit niet zichtbare tekens bestaan, zoals geluid of smaak.

Het Verdrag bevat (thans nog) geen gestandaardiseerde regels over hoe dergelijke merken in merkaanvragen weergegeven moeten worden. Aangezien deze soorten merken in de Regels vermeld zijn, kan de Algemene Vergadering op grond van de haar in artikel 23, tweede lid, onderdeel ii, toegekende bevoegdheden daarvoor zonedig nadere standaarden vaststellen.

d. Communicatie

Het Verdrag geeft de nationale en regionale bureaus volledige vrijheid de vorm van de communicatie te bepalen, een papieren dan wel een elektronisch formulier, alsmede de wijze van verzending, fysiek, per post- of koeriersdienst, dan wel via elektronische middelen, zoals fax of email. Maar voor wat betreft de inhoud van de communicatie en het overleggen van ondersteunende documenten zijn de standaardregels van het Verdrag van toepassing. Op deze wijze bereikt het Verdrag harmonisatie inzake de procedure, terwijl tegelijkertijd de verdragslanden wordt toegestaan met de door hen verkozen communicatietechnologie te werken.

Overigens is er heden nog geen merkenbureau in enige WIPO-lidstaat, dat het exclusieve gebruik van elektronische communicatie voorschrijft.

Inmiddels biedt wel een behoorlijk aantal merkenbureaus de mogelijkheid van elektronische indiening en het is een kwestie van tijd totdat sommige van deze bureaus daaraan de voorkeur zullen geven.

Het Verdrag heeft tenslotte alleen betrekking op de communicatie tussen de merkenbureaus en de aanvragers en houders van een merk. De communicatie tussen deze laatste en merkengemachtigden valt buiten het toepassingsbereik van het Verdrag en is niet gereguleerd.

e. Vastlegging van licenties

Een groot aantal lidstaten van de WIPO heeft in zijn wetgeving voorzieningen opgenomen inzake het vastleggen van merklicenties, zonder dat dit overigens noodzakelijkerwijs op een verplichte basis gevraagd wordt. Gelet op het veelvuldig gebruik, dat in het bijzonder de industrie van merkartikelen maakt van licenties, is in het Verdrag voorzien in bepalingen met betrekking tot verzoeken tot het vastleggen van licenties en voor wijziging van of doorhaling van vastgelegde licenties.

f. Procedurele redresmaatregelen

Het Verdrag introduceert verplichte redresmaatregelen voor de procedures voor de merkenbureaus met het oog op het verzachten van de gevolgen van procedurele fouten, met name het niet voldoen aan gestelde termijnen, die, ingeval zij niet hersteld zouden worden, de betreffende merkrechten zouden kunnen schaden. In de uitvoeringsregels is gezocht naar een evenwicht tussen de belangen van degene die de termijn gemist heeft en de belangen die het bredere publiek heeft bij snelle en doorzichtige procedures van merkenbureaus.

4. EG-aspecten

De Europese Gemeenschap bracht op het gebied van het merkenrecht twee regelingen tot stand.

Op grond van de Eerste Richtlijn 89/104 van de Raad van 21 december 1988 betreffende de aanpassing van het merkenrecht der lidstaten (*PbEG* L 40/1 van 11 februari 1989) zijn de EG-lidstaten gehouden bepaalde elementen van hun merkenrecht onderling te harmoniseren en daartoe uiterlijk 28 december 1991 de nodige nationale wettelijke en bestuurs-

rechtelijke bepalingen aan te nemen. Die datum is nadien bij Beschikking van de Raad 92/10/EEG van 19 december 1991 nader vastgesteld op 31 december 1992 (*PbEG* L 6 van 11 januari 1992)¹. Daarnaast heeft de EG met de Verordening (EG) nr. 40/94 van de Raad van 20 december 1993 (*PbEG* L 11/1 van 14 januari 1994) een Gemeenschapsmerk ingesteld. Deze Verordening trad op 15 maart 1994 in werking, en werd op 1 april 1996 operationeel. Op 13 december 1995 stelde de Commissie ter zake nog een uitvoeringsverordening vast (Verordening (EG) nr. 2868/95; *PbEG* L 11 van 14 januari 1994). De EG heeft daarmee op dit ogenblik bevoegdheden ten aanzien van het merkenrecht, in het bijzonder het Gemeenschapsmerk. De individuele EG-lidstaten blijven daarnaast echter bevoegd voor hun eigen wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen op het gebied van het merkenrecht. Het Verdrag heeft overigens geen betrekking op de op grond van de Eerste Richtlijn 89/104 geharmoniseerde aspecten van merkenrecht². De Europese Commissie nam namens de Europese Gemeenschap deel aan de onderhandelingen van het onderhavige Verdrag. Het Verdrag is voor de EG van belang omdat, indien de Europese Gemeenschap ertoe toetreedt, de bepalingen ervan van toepassing zouden kunnen zijn op het Gemeenschapsmerk³. Het Verdrag biedt intussen in artikel 26 de mogelijkheid dat naast staten ook bepaalde intergouvernementele organisaties (zie bij de artikelsgewijze toelichting) partij kunnen worden bij het Verdrag. Volgens die criteria zou ook de EG partij kunnen worden. In het geval van deze mogelijkheid gebruik gemaakt zou worden, bevat artikel 23, vierde lid, onder b, onderdeel ii, regels inzake de uitoefening van het stemrecht (zie verder bij de artikelsgewijze toelichting). Het Verdrag is getoetst aan de Europese dienstenrichtlijn (richtlijn 2006/123/EG van het Europees Parlement en de Raad van 12 december 2006 betreffende de diensten op de interne markt (*PbEU* van 27 december 2006, nr. L 376, blz. 36 e.v.)). Gebleken is dat de voorschriften opgenomen in het Verdrag niet binnen het bereik van de dienstenrichtlijn vallen omdat het Verdrag geen dwingende eisen of vergunningstelsels bevat die de toegang tot of de uitoefening van een dienst regelen of potentieel belemmeren. Voor zover het de regeling betreft van merkgemachtigden, geldt het op 25 februari 2005 te 's-Gravenhage tot stand gekomen Benelux-verdrag inzake de intellectuele eigendom (merken en tekeningen of modellen) (*Trb.* 2005, 96). Dat verdrag is getoetst aan de dienstenrichtlijn en is daaraan verenigbaar bevonden.

5. Artikelsgewijze toelichting

De *artikelen 1 en 2* van het Verdrag bevatten definities en een omschrijving van het toepassingsgebied. Het Verdrag schrijft voor dat de Verdrag-sluitende Partijen het Verdrag toepassen op merken die bestaan uit tekens die op grond van haar wetgeving als merken ingeschreven kunnen worden. Zoals hierboven in paragraaf 3, onder c, is uiteengezet, zijn er dus geen beperkingen gesteld aan de aard van de merken. Het verdrag is van toepassing op individuele merken voor waren en diensten, maar niet op collectieve merken, certificatiemerken en waarborgmerken.

Artikel 3 beschrijft de vereisten die gesteld mogen worden aan een aanvraag om inschrijving van een merk en geeft in het vierde lid een opsomming van voorwaarden die in ieder geval niet gesteld mogen worden. Een afwijking ten opzichte van het Verdrag van 1994 is onder meer dat in het Verdrag niet de bepaling van het eerdere verdrag (zie het tweede lid, onder 1) is overgenomen dat aanvragen, die in schriftelijke vorm op papier zijn gedaan, niet geweigerd mogen worden indien deze in de voorgeschreven taal en op het voorgeschreven formulier worden ingediend.

¹ In Nederland is de richtlijn geïmplementeerd in het op 2 december 1992 te Brussel tot stand gekomen Protocol houdende wijziging van de Eenvormige Beneluxwet op de merken (*Trb.* 1993, 12; Kamerstukken II 1992/93, 23 325, nr. 3) en nader in het op 11 december 2001 te Brussel tot stand gekomen Protocol houdende wijziging van de Eenvormige Beneluxwet op de merken (*Trb.* 2002, 37; Kamerstukken II 2002/03, 28 616, nr. 1).

² Zie paragraaf 3 van de aanbeveling voor een besluit van de Raad om de Commissie te machtigen deel te nemen aan de onderhandelingen die leiden tot het Verdrag (SEC/2005/1973 def.).

Die aanbeveling is te vinden op <http://eur-lex.europa.eu/LexUriServ/LexUriServ.do?uri=CELEX:52005SC1793:NL:NOT>.

³ Zie eveneens paragraaf 3 van genoemde aanbeveling.

Artikel 4 ziet op de toegestane vereisten met betrekking tot aanvragen of handelingen die worden verricht door een gemachtigde en op de mogelijkheid de verplichting op te leggen om domicilie te kiezen in het land waar een merk wordt aangevraagd;
artikel 5 geeft aan welke eisen gesteld mogen worden, alvorens aan het depot van een merk een datum wordt verleend;
artikel 6 bevat het voor de praktijk belangrijke beginsel dat een aanvraag om inschrijving van een merk, waarin waren of diensten zijn vermeld die tot verschillende klassen behoren, dient te leiden tot één inschrijving; en
artikel 7 geeft enkele waarborgen dat een aanvraag om inschrijving van een merk of een ingeschreven merk zonder onnodige belemmeringen kan worden gesplitst.
Deze artikelen zijn zonder wijziging overgenomen uit het Verdrag van 1994.

Artikel 8 geeft vorm aan de hierboven in paragraaf 3, onder *d* aangegeven uitgangspunten inzake de communicatie tussen de bureaus en de gebruikers. Het artikel gaat in op de regels die gesteld mogen worden ten aanzien van de wijze van toezending en de vorm van berichten. Hoofregel is (eerste lid) dat elke Verdragsluitende Partij zelf mag beslissen over de wijze van toezending en of zij berichten op papier, berichten langs elektronische weg of enige andere vorm van berichten accepteert. Ook mag (tweede lid) elke Verdragsluitende Partij verlangen dat een bericht wordt gesteld in een door het bureau toegelaten taal. Verboden is het om te eisen dat de juistheid van een vertaling van een bericht wordt vastgesteld door een ambtenaar of notaris. Wanneer niet vereist is dat een bericht in een bepaalde taal is gesteld, kan wel worden verlangd dat binnen een redelijke termijn een vertaling wordt overgelegd. Voorts mag ook (derde lid) worden voorgeschreven dat een bericht op papier wordt ondertekend door de deposant, rechthebbende of andere belanghebbende. Ook hier is het verboden om daarbij een legalisering door een ambtenaar of notaris te vereisen. Wanneer het bureau echter redelijkerwijze kan twijfelen aan de echtheid van een handtekening op een bericht op papier, kunnen wel bewijsstukken worden verlangd. Verdragsluitende Partijen mogen (vierde lid), wanneer indiening van berichten in elektronische vorm of toezending langs elektronische weg is toegestaan, verlangen dat dergelijke berichten voldoen aan de in het Reglement gestelde vereisten, terwijl een Verdragsluitende Partij in elk geval een wijze van indiening van een bericht aanvaardt, waarvan de inhoud overeenkomt met het desbetreffende internationale standaardformulier, indien van toepassing, zoals voorzien in het Reglement.

Artikel 9 schrijft inzake de classificatie van waren of diensten door de bureaus het gebruik voor van de Classificatie van Nice. Dat is de op grond van de op 15 juni 1957 te Nice tot stand gekomen Overeenkomst betreffende de internationale classificatie van de waren en diensten waarop fabrieks- of handelsmerken betrekking hebben (*Trb.* 1958, 76). Dit artikel is zonder wijziging overgenomen uit het Verdrag van 1994. Wel is de classificatie in de loop der jaren bij herhaling geactualiseerd.

Artikel 10 heeft betrekking op de formaliteiten verbonden aan verzoeken om een verandering in de naam of het adres in het merkenregister door te voeren. Andere dan de in dit artikel en in artikel 8 gestelde voorwaarden mogen niet worden gesteld. Ingeval van redelijke twijfel aan de juistheid van een gegeven in een verzoekschrift mag een Verdragsluitende Partij (aanvullende) bewijsstukken vragen. *Artikel 11* bevat soortgelijke bepalingen voor verzoeken om verandering van de rechthebbende op een merk in het merkenregister aan te tekenen.

Artikel 12 bevat de bepalingen inzake de mogelijkheid om een fout in een aanvraag of in de inschrijving van een merk te corrigeren.

Artikel 13 bepaalt dat Verdragsluitende Partijen kunnen verlangen dat de vernieuwing van een merk afhankelijk wordt gesteld van een indiening van een verzoekschrift en dat dit verzoekschrift een aantal, limitatief opgesomde, gegevens bevat. Het verbod uit het Verdrag van 1994 om een verzoek af te wijzen op grond van het feit dat dit op papier is gedaan, is vervallen.

Artikel 14 bevat de in paragraaf 3 onder *f* aangegeven bepalingen, waarmee een Verdragsluitende Partij kan voorzien in verlenging van een termijn van een handeling in een procedure voor het bureau. Daarbij wordt onderscheid gemaakt voor de situatie dat het daartoe strekkend verzoek vóór, dan wel ná het verstrijken van de termijn bij het bureau is ingediend.

In het eerste geval kan het bureau de verlenging zonder meer toekennen, in het laatste geval heeft het bureau de keuze tussen verlenging van de termijn, voortzetting van de behandeling met betrekking tot de aanvraag of inschrijving en herstel van rechten, ingeval het verzuim de termijn in acht te nemen niet te wijten is aan de aanvrager dan wel onopzettelijk is ontstaan. Een Verdragsluitende Partij behoeft, ook wanneer hij voorziet in de mogelijkheid van verlenging van een termijn, geen uitstel te verlenen in het geval van de in het Reglement, in Regel 9, vierde lid, voorgescreven uitzonderingen.

Artikel 15 verplicht de Verdragsluitende Partijen zich wat betreft het merkenrecht te houden aan de op 20 maart 1883 te Parijs tot stand gekomen Internationale Overeenkomst tot bescherming van den industrieelen eigendom, met slotprotocol (*Stb.* 1884, 189), terwijl *artikel 16* de Verdragsluitende Partijen verplicht om naast warenmerken ook dienstmerken in te schrijven.

De *artikelen 17 tot en met 20* hebben betrekking op de hierboven in paragraaf 3, onder *e*, aangegeven aantekening van een licentie. Artikel 17 regelt de voorwaarden die een bureau hiertoe kan stellen, artikel 18 regelt het verzoek om wijziging of doorhaling van een aantekening van licentie, artikel 19 de gevolgen van het niet aantekenen van een licentie, terwijl artikel 20 bepaalt dat, wanneer een Verdragsluitende Partij een aantekening verlangt dat het merk onder licentie wordt gebruikt, het daaraan in het geheel of ten dele niet voldoen geen afbreuk doet aan de geldigheid van het merk.

In *artikel 21* is bepaald dat een aanvraag of verzoekschrift alleen kan worden afgewezen nadat de deposant of verzoeker in de gelegenheid is gesteld binnen een redelijke termijn commentaar te leveren op de voorgenomen afwijzing.

Artikel 22 bepaalt over welke aangelegenheden het Reglement nadere voorschriften bevat. Voor wijziging van het Reglement is een meerderheid van drie vierde van de uitgebrachte stemmen vereist, tenzij in het Reglement voor een specifieke bepaling is vastgelegd dat unanimititeit vereist is.

Artikel 23 betreft de instelling, taken en werkwijze van de Algemene Vergadering. Het quorum wordt gevormd door de helft van de leden; voor besluiten is een meerderheid van twee derde van de stemmen vereist, behoudens bij wijziging van het Reglement waarbij een meerderheid van drie vierde is vereist (zie het tweede lid van artikel 22), dan wel unanimititeit (derde lid).

Het vierde lid, onder b, onderdeel ii, bepaalt dat een internationale organisatie die partij is bij het Verdrag, aan de stemming in de Algemene Vergadering kan deelnemen in plaats van haar lidstaten, met een aantal stemmen dat gelijk is aan het aantal lidstaten dat partij is bij het Verdrag. Een intergouvernementele organisatie dient af te zien van stemmen, als één van haar lidstaten zelf zijn stemrecht uitoefent, en omgekeerd.

Artikel 24 bepaalt dat het Internationale Bureau de administratieve taken betreffende het Verdrag verricht en welke de taken en de rol zijn van het Internationale Bureau bij bijeenkomsten en zittingen van de Algemene Vergadering.

In *artikel 25* is vastgelegd dat het Verdrag uitsluitend door een diplomatieke conferentie kan worden herzien of gewijzigd.

Artikel 26 regelt welke entiteiten Partij kunnen worden bij het verdrag. Dat kunnen naast Staten ook Intergouvernementele Organisaties zijn die een bureau beheren waarbij merken kunnen worden ingeschreven met rechtsgevolg op het grondgebied waarop het oprichtingsverdrag van de intergouvernementele organisatie van toepassing is. Hierbij valt te denken aan de Europese Gemeenschap (het Gemeenschapsmerk) en de Benelux-Organisatie voor de Intellectuele Eigendom (het Benelux-merk).

Artikel 27 ziet op de relatie tussen Verdragsluitende Partijen bij het Verdrag en die bij het Verdrag van 1994. Op de onderlinge betrekkingen tussen Verdragsluitende Partijen die bij beide verdragen Partij zijn, is uitsluitend dit Verdrag van toepassing. Een Verdragsluitende Partij bij zowel dit Verdrag als bij het Verdrag van 1994 blijft ten aanzien van Partijen bij uitsluitend het Verdrag van 1994 dat laatste verdrag toepassen.

Artikel 28 regelt de inwerkingtreding van het Verdrag, en wel drie maanden nadat 10 Staten of de daar bedoelde Intergouvernementele Organisaties hun akte van bekrachtiging of toetreding hebben nedergelegd.

Artikel 29 voorziet in een aantal voorbehouden die Staten of Intergouvernementele Organisaties kunnen maken.

In *artikel 30* is de opzegging van het Verdrag geregeld; *artikel 31* voorziet in de talen van het Verdrag (namelijk de talen van het Internationaal Bureau, te weten Arabisch, Chinees, Engels, Frans, Russisch en Spaans) en de ondertekening; en *artikel 32* bepaalt dat de Directeur-Generaal van het Internationaal Bureau de depositaris is.

Het *Reglement* bevat de op grond van artikel 22 getroffen regels, waarin nadere uitwerking van de artikelen van het verdrag wordt gegeven. Wijzigingen in het Reglement worden doorgevoerd door de in artikel 23 ingestelde Algemene Vergadering. Het betreft hier besluiten in de zin van artikel 92 van de Grondwet.

Tenslotte is in een *Aanvullende Resolutie* van de Diplomatieke Conferentie bij het Verdrag een aantal nadere verduidelijkingen en afspraken vastgelegd.

6. Uitvoeringswetgeving

Het Verdrag noopt niet tot aanpassing van de voor Nederland geldende, in Benelux-verband getroffen regelgeving. Wel zal het Nederlandse, internationaal werkende bedrijfsleven profiteren van de harmonisatie die

ermee bereikt wordt en van de inperking van het aantal formele voorschriften die sommige bureaus, met name in ontwikkelingslanden, stellen.

7. Koninkrijkspositie

Wat het Koninkrijk betreft, zal het Verdrag, evenals het verdrag van 1994, gelden voor het gehele Koninkrijk.

De regering van de Nederlandse Antillen heeft aangegeven medegelding van het Verdrag voor haar land wenselijk te achten. De uitvoering van het Verdrag kan plaatsvinden op basis van de Merkenlandsverordening 1995 (*P.B.* 1996, no. 188). Niet-traditionele merken zoals kleurmerken, geluidsmerken en bewegende merken vallen reeds onder artikel 5 van de Merkenlandsverordening 1995. Ook het aantekenen van licenties gebeurt sinds 1 januari 2001 conform de Merkenlandsverordening 1995.

De regering van Aruba heeft eveneens medegedeeld medegelding van het Verdrag voor haar land wenselijk te achten. Voor Aruba is het Verdrag van belang in het kader van de uniformiteit met betrekking tot regels op het gebied van het merkenrecht. De nodige uitvoeringswetgeving dient nog tot stand te worden gebracht, met name aanpassing van de Arubaanse Merkenverordening, om zoveel mogelijk concordant te blijven met de Nederlandse en de Nederlands-Antilliaanse merkenwetgeving.

De minister van Economische Zaken,
M. J. A. van der Hoeven

De minister van Buitenlandse Zaken,
M. J. M. Verhagen